

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

สู่เพื่อลูก

นางสาว นภอร เอี่ยมสำอางค์

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

คำว่า “รักโดยไม่มีข้อแม้” ข้าพเจ้าเคยได้ยินคำนี้มานาน มีผู้หลายคนอธิบายว่า เป็นความรักโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เป็นความรักที่บริสุทธิ์ เป็นความรักที่ไม่สนใจว่าคนที่เรารักนั้นจะมีรูปร่างหน้าตาแบบใด อับลักษณ์แค่ไหนก็ยังคงรัก และอีกหลายคำอธิบายต่างๆ โดยส่วนตัวของข้าพเจ้านั้นเป็นได้แค่เพียงฟัง เข้าใจคำอธิบาย แต่ไม่ลึกซึ้ง เป็นแค่เพียงการเข้าใจความหมายของคำคำนั้น แต่สำหรับเรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของคำว่า “รักโดยไม่มีข้อแม้” ได้อย่างลึกซึ้ง เรื่องมีอยู่ว่า

หลังเรียนจบพยาบาลข้าพเจ้าได้ทำงานในหอผู้ป่วยสูติกรรมต้องขึ้นเวรเช้า-บ่าย-ดึก และเมื่อมีเวลาว่างก็ไปทำงาน Part-Time ต่างโรงพยาบาล หารายได้พิเศษ เนื่องจากยังมีภาระหน้าที่ต่อครอบครัว และมีกำลังแรงกายที่สามารถทำได้ คำว่า “รัก” ที่ข้าพเจ้าเข้าใจคือ รักตัวเองไม่ยอมลำบากเพราะไม่มีเงิน วันๆ ทำแต่งงาน ไม่มีเวลาที่จะกลับหันไปมองครอบครัว เคยแม้กระทั่งบางครั้งขึ้นเวร 3 วัน 5 เวร ทำงานวันละ 20 ชั่วโมง พัก 4 ชั่วโมงเนื่องจากต่อเวรข้ามโรงพยาบาล ข้าพเจ้าทำอยู่อย่างนี้ได้ไม่นาน ร่างกายก็เริ่มไม่ไหว ไม่ได้มอมมะชะ แต่อ้วนขึ้นมากกว่าเพราะ เหนื่อย-หิว-กิน หลังจาก 10 ปีผ่านไปข้าพเจ้าไม่ยอมขึ้นเวร ป่วย-ดึก อดยากมีเวลาและชีวิตเหมือนคนปกติ ประกอบกับที่ทำงานเดิมปิดซ่อมปรับปรุงหอผู้ป่วยทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาปฏิบัติงานที่ โอพีดีสูติกรรม และฟักกนวรรณ หัวหน้าหน่วยในขณะนั้นได้มอบโอกาสให้ข้าพเจ้าดูแลกลุ่มสตรีตั้งครรภ์ที่มีโรคประจำตัวพิเศษที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ ใน 1 สัปดาห์จะมีวันที่ต้องดูแล 1 ครั้ง ให้คำแนะนำ ดูแลตั้งแต่เริ่มฝากครรภ์ ตรวจครรภ์ จนถึงคลอด และติดตามหลังคลอดซึ่งกระบวนการนี้เป็นเหมือนพยาบาลประจำตัวของสตรีตั้งครรภ์กลุ่มนั้น เพราะผู้ป่วยสามารถโทรสอบถามปรึกษาได้ตลอดเวลา ทั้งสตรีตั้งครรภ์และสามีเมื่อมีปัญหาตลอดการฝากครรภ์-คลอด โดยบุคลิกภาพส่วนตัวของข้าพเจ้าที่เป็นคนชอบสอน และชอบแนะนำทำให้ไม่รู้สึกรับภาระในการทำงานมีบางครั้งก็แอบรู้สึกเหมือนถูกรบกวนเวลาส่วนตัว แต่สิ่งที่คนไข้โทรมาสอบถาม ปรึกษาล้วนเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินทั้งนั้น หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่นี้มา 5 ปี สิ่งเหล่านี้กลับหล่อหลอมให้ข้าพเจ้ากลายเป็นคนที่รักคนอื่นมากขึ้น หันกลับมามองครอบครัวมากขึ้น ยิ่งข้าพเจ้าได้ประสบกับเหตุการณ์หนึ่งแม่หลายปีผ่านไปข้าพเจ้าก็ไม่เคยลืม นั่นก็คือความรักที่พ่อแม่มีต่อลูกน้อยของเขา เด็กคนนี้เกิดจากคุณแม่ตั้งครรภ์เสี่ยงสูงท่านหนึ่งที่ข้าพเจ้าดูแลตั้งแต่ฝากครรภ์ จนอายุครรภ์ 25 สัปดาห์ ด้วยโรคประจำตัวของแม่ผนวกกับภาวะแทรกซ้อนความดันโลหิตสูงขณะตั้งครรภ์ ทำให้แพทย์ต้องดูแลให้คลอดบุตรก่อนกำหนด เพื่อความปลอดภัยของแม่และลูก แต่เด็กที่เกิดมามีน้ำหนักตัวประมาณ 700 กรัม ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ และนอนในตู้อบ ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมเนื่องจากสถานการณ์หลายๆอย่าง แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามเยี่ยมคุณแม่ท่านนี้ผ่าน ทางโทรศัพท์ และมีโอกาสได้เจอพ่อของเด็ก ซึ่งปกติก็ได้มีการพูดคุยกันบ้างขณะมาตรวจครรภ์อยู่แล้วเพราะคุณแม่มาทุกครั้งที่คุณแม่มาฝากครรภ์ แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนทุกครั้งเพราะคุณแม่ดูเจ็บขรึม ไม่ค่อยพูดจาแต่คำหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินคือ “ผมจะสู้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดผมจะสู้เพื่อลูก ผมจะกินมั่งสวัสดีจนกว่าลูกผมจะได้กลับบ้าน” ข้าพเจ้าได้ยินดังนั้นยังคิดว่าจะทำได้จริงไหม แต่เมื่อมองสายตาที่มุ่งมั่นของคุณพ่อทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดและหันมาเอาใจช่วย หลังจากคุณแม่กลับบ้านไป 6 สัปดาห์ก็ต้องกลับมาตรวจหลังคลอด

เรื่องเล่ารื้อพลัง

งานมหกรรมคุณภาพงาน (Quality Conference) ครั้งที่ 29

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันพฤหัสบดีที่ 4 สิงหาคม 2565

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เหมือนเดิมคือสามิท่านนั้นมาด้วยตลอด ข้าพเจ้าถามไปว่า “ลูกเป็นอย่างไรบ้างคะ” คุณพ่อตอบอย่างเศร้าๆว่า “ยังหายใจไม่ค่อยดี อยู่ในตู้อยู่เลย” ข้าพเจ้าได้แต่บอกให้คุณพ่อ “สู้ๆ” และเป็นกำลังใจให้ คุณพ่อเล่าว่า ตอนนี้นักนึ่งสวิตติตลอดและขอให้บุญกุศลที่ไม่พรากรชีวิตใครเป็นบุญต่ออายุลูก หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจอคนไข้และสามิท่านนี้อีกเนื่องจากไม่มีนัดหมาย จนเวลาผ่านไปข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า 6 หรือ 7 เดือน แต่คุณพ่อท่านนี้กลับมาหาข้าพเจ้าด้วยสีหน้าสดใสพร้อมส่งข่าวว่าลูกของเขาน้ำหนักขึ้นมาแล้วเกือบ 1 กิโลกรัม ข้าพเจ้าได้แต่ดีใจแล้วแอบถามว่ายังกินอาหารมังสวิรัตอยู่ไหม คุณพ่อบอกว่ากินมาตลอดไม่เคยเลิกและบอกว่าจะกินตลอดชีวิต ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วนับถือในความมุ่งมั่นตั้งใจของคุณพ่อท่านนี้หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ข่าวคราวอีกเลย เวลาผ่านไป 2 ปีคุณพ่อท่านเดิมกลับมาหาข้าพเจ้าอีกครั้งแม้จะเวลาจะเนิ่นนานแต่ข้าพเจ้าก็ยังจำได้คราวนี้คุณพ่อไม่ได้มาคนเดียวแต่มาพร้อมเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ หน้าตาดีแล้วพิมพ์เดียวกับคุณพ่อ และมาพร้อมคุณแม่ พ่อเห็นข้าพเจ้าคุณพ่อบอกว่า “จำผมได้ไหม คนที่พี่เคยดูแลเมียผมตอนท้องไง ที่ลูกเกิดก่อนกำหนดหนัก 700 กรัมไง” ข้าพเจ้าตอบว่า “จำได้ค่ะแล้ววันนี้คุณพ่อพาคุณแม่มาทำอะไรคะ” และจากการพูดคุยจึงได้ความว่า คุณพ่อพาคุณแม่มาฝากครรภ์ท้องที่ 2 ไม่อยากพาไปฝากครรภ์ที่อื่นเพราะมั่นใจในการดูแลที่ได้รับอย่างดีจากที่ โรงพยาบาลรามาธิบดี ขนาดลูกคนโตที่เกิดก่อนกำหนด น้ำหนักน้อย 700 กรัมยังดูแลรักษาจนรอด ตอนนี้นักนึ่งสวิตติและชนมาก ที่หายไป 2 ปีเพราะต้องดูแลลูกคนโต คุณพ่อ และคุณแม่รู้สึกขอบคุณ และคิดไม่ผิดที่มาฝากครรภ์ที่ โรงพยาบาลรามาธิบดี

จากเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อคิดมา 2 ข้อ ข้อแรกแม้บางครั้งการทำงานที่เราทำ เราทำตามหน้าที่ แต่หากเราทำเต็มที่ และใส่ใจในการทำงาน ผู้รับบริการก็สามารถสัมผัสได้ และจดจำเราได้ตลอด ส่วนข้อที่ สองความรักของพ่อแม่ต่อลูกเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ไม่มีข้อแม้ และทำได้ทุกอย่างเพื่อลูกที่พวกเขารัก แม้ต้องกินมังสวิรัตตลอดชีวิตก็สามารถทำได้ จาก 2 ข้อคิดนี้ทำให้ข้าพเจ้าหันกลับมาองการทำงานของตนเองข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะทำงานในหน้าที่ให้เต็มที่ ใส่ใจในผู้รับบริการให้เต็มที่ และไม่ลืมที่จะหันกลับไปใส่ใจในครอบครัวอันเป็นที่รักของข้าพเจ้าด้วย.....